

Povestea lui

de Claudiu Guiman

Stătea deasupra foii cu un zâmbet de om mulțumit. Mai citi odată cele câteva pagini scrise. La fiecare punct de suspensie se oprea și se uita în gol, ochii săi căprui își măreau pupilele și rămâneau fixați pe câte o zgârietură din perete, apoi își aducea aminte de foaia dintre mâini și continua să citească. Dura aproape o oră acest obicei al său de a-și citi scrierile. Era un tip obișnuit, cu o slujbă obișnuită, doar scrisul îl scotea din cotidian. Venea acasă în fiecare zi târziu, se înnopta, își aprindea veioza, lua o foaie și se apleca cu pixul pe ea. Stătea așa aproape o oră și visa, în fiecare zi visa alt loc, alte personaje, alte situații, iubea să facă asta.

Astăzi însă era ultima dată când scria, era conștient de asta, dar nu vroia să recunoască, se purta ca în orice altă zi, încerca să uite acest lucru. După ce a terminat de citit a aruncat-o pe masă lângă celelalte zeci, sute de foi scrise de el. Pe masă dezordinea era cuvântul de bază, foile erau peste tot, pe una era un început de basm, pe cea de lângă era o nuvelă SF, lângă asta se continua basmul, probabil că i-ar fi trebuit cel puțin o zi să le pună în ordine, dar nu vroia asta, știa că nu le va mai citi nimeni.

Se ridică de la masă și începu să se plimbe prin cameră, se uită pe geam... în fața lui se întindea orașul...bloc lângă bloc...aceiași puști la aceiași scară de bloc, aceiași bărâni uitându-se la aceiași telenovelă, aceiași curvă la același colț al străzii, același șofer de tir venind înspre ea, aceleași vile în aceiași parte opusă a orașului. Se așeză pe pervaz și căuta prin buzunar ceva...până la urmă găsi...un pachet de țigări nedesfăcut, îl cumpăraseră mai devreme de la taraba din fața blocului... îl desfăcu repede și trase o țigară, o așeză ușor în colțul gurii, căuta cu privirea o cutie de chibrituri...până la urmă o zări... se duse înspre ea, în doi pași ajunsese la ea, de fapt în doi pași ajungea oriunde în casă, dar măcar era a lui. Se așeză la loc pe pervaz și deschise cutia...mai erau două bețe. Scoase unu și îl trecu peste marginea cutiei să se aprindă... bățul se rupse...înjură încet și rar fabrica de chibrituri și mamele celor care lucrau acolo, de parcă astfel se asigură că celălalt chibrit va auzi și va încerca să dreagă renumele firmei și se va aprinde... Se pare că aceste înjurături funcționară, al doilea chibrit se aprinse... flacăra roșie-portocalie se apropia de capătul țigării...acesta se făcu galben la atingerea flăcării.

Asta era prima dată când fuma, deși avea aproape 30 de ani...se abținu să se înece, iar după câteva tentative nereușite se obișnuie...Ținea țigara între degete și se uita pe geam...puștii pleaseră, își plimba degetul mare pe muchia filtrului umed...din nou i se măriseră pupilele, din nou se uita în gol. Trăgea ușor din țigară și aștepta, aștepta să prindă curaj, se gândea că mai bine ar fi cumpărat votcă...poate ar fi mers mai bine, sau poate că nu... trebuia să fie lucid.

Se terminase țigara, pupilele i se măriseră asupra patului, pe el era un ghem de sfoară...se uita fix la el...mai scoase o țigară, căută o altă cutie de chibrituri, o aprinse și băgă pachetul înapoi în buzunar...se îndreptă spre ușă și își luă adidașii...se grăbea să iasă din casă.

Afară se întunecase...iluminatul public nu mergea nici acum, de parcă ar fi mers vreodată. Chiar dacă era aproape miezul nopții, afară căldura era încă insuportabilă. Mergea pe stradă așteptând o scăpare, însă strada era goală. Se îndreptă încet spre parc... trăgea rar din țigară, pupilele erau din nou mari...nu se mai uita în stânga și-n dreapta...trecu strada fără să se uite de mașini. La jumătatea drumului un bmv opri brusc lângă el, din mașină coborî un țigan cu și începu să-l înjure... "Bă! Uită-te pe unde mergi! Fira-i al dracu de prost!"... el nu zicea nimic...mergea mai departe. Țiganul se enervă...se duse la mașină și scoase o bătă de baseball și plecă înapoi spre el.

Băta şuiera prin aer...îl lovi în spate...el căzu în genunchi...câta se retrase și plecă din nou în jos, înspre cap...el căzu tot...pupilele îi erau dilatate...țigara îi căzuse din mână... țiganul opri băta din zborul ei destructiv și începu să-l lovească cu picioarele...el nu zicea nimic...aștepta să plece...el sau țiganul.

Bmv-ul plecă...el stătea cu fața pe trotuar...se ridică încet...nu se grăbea. Niște puști care văzuseră

incidentul se grăbeau înspre el să vadă dacă mai e în viață. "Ești bine? Vrei să chemăm ambulanța?". El nu spunea nimic...stătea în picioare și se uita fix spre parc...mergea mai departe. Puștii, văzând cu nu sunt băgați în seamă, îl înjurară puțin și plecară mai departe.

Scoase altă țigară și se așază pe o bancă, privea în gol...căuta un motiv pentru care să renunțe la planul său, dar nu reușea...a rămas așa până dimineață.

Se ridică de pe bancă, ceasul indica ora șase. Se grăbi să ajungă acasă, acum însă era atent la drum, iar pupilele i se micșorară. Deschise ușa garsonierei și intră în casă...trebuia să se pregătească pentru serviciu. Se duse să facă un duș și după își făcu o cafea și rămăsese în fața televizorului aproape o jumătate de oră...deja se făcu ora șapte...își schimbă hainele, închise televizorul și se grăbi spre ieșire. Avea aproape o oră de mers până la serviciu. Lua metroul de la stația din apropiere, mergea cu el aproape o jumătate de oră, după care ieșea la suprafață și mai mergea vreun kilometru.

Lucra la vilele pe care le vedea seara pe geam, în partea opusă a orașului. Făcea de toate și nimic...era plătit prost dar asta era singura sa opțiune. Mama lui murise când avea zece ani, iar tatăl său devenise alcoolic de atunci, el însă continuă să învețe, fiind convins că astfel va reuși. Intrase la facultatea de filosofie...viața era grea, singurul lui venit fiind bursa. După un an de facultate căuta un loc unde să muncească... găsi firma la care lucra și acum...spera că după ce va absolvi facultatea va avea mai mult noroc și va găsi ceva pe la vreun ziar...însă după ce viața de student s-a terminat tot în construcții a rămas...toate redacțiile îi spuneau "nu"... trecuseră aproape șapte ani de atunci și nimic nu se schimbă. Nu își mai văzuse tatăl de vreo cinci ani, dar nu-i păsa, probabil că așa simțea și tatăl său.

Încă mai visa, încă mai spera la o scăpare, asta până ieri, când realitate îl prinse din urmă...viața sa avea să fie așa pentru totdeauna. Colegii observară vânătăile de pe brațe și de pe corp, dar nu-l întrebară ce pățise, nu-i interesa, aveau și ei problemele lor.

Se făcu ora șase...trebuia să se întoarcă acasă...toată ziua a sperat că momentul ăsta nu va mai veni...știa că azi nu mai avea cum să fugă. În metrou pupilele din nou i se dilatau...coborî și se opri pe o bancă de pe peron...căuta un motiv pentru care să poată spera...nu găsea...căuta...pupilele rămâneau fixe pe panoul publicitar de pe un stâlp de susținere.

Stătea pe bancă așteptând ca timpul să se oprească...un metrou oprise...din el coborau zeci de oameni, fiecare grăbindu-se spre ieșire, numai ea mergea încet...nu se grăbea...aștepta...căuta un motiv. Se așază lângă el...așteptau.

Ea era secretară la o firmă oarecare...avea un șef idiot fără facultate sau măcar liceu care o înjura mereu, însă nu avea de ales...terminase facultatea de litere și aștepta o soluție, până aseară, când și-a dat seama că nu va veni...nu vroia să ajungă acasă...vroia să amâne inevitabilul, poate se va întâmpla ceva...însă ceilalți treceau pe lângă ea grăbindu-se spre ieșire.

Au stat acolo aproape două ore, pupilele lor era fixate pe panoul publicitar din fața lor. El își luă inima-n dinți și se ridică de pe bancă...plecă acasă...inevitabilul era după colț.

Mergea încet pe strada din fața blocului, nu se grăbea, nici nu avea de ce. Urca scările încă sperând la o minune. Intră în garsonieră și se așază pe fotoliu, porni televizorul...pe pat, ghemul de sfoară stătea nemișcat. La televizor toți o luaseră razna, toate posturile întrerupseseră programul de divertisment normal pentru ora asta pentru a da știri "speciale"...la metrou se întâmplase un incident...o persoană fusese lovită de locomotivă...unii speculau că ar fi fost o sinucidere, alții că ar fi fost o crimă, iar restul că a fost un accident...victima era o tânără fată...

Rămăsese blocat...se uita fix la televizor, dar nu vedea nimic, era fata de lângă el...cea care a stat pe bancă...după vreo două ore a adormit...televizorul revenise la divertismentul obișnuit...mai trecuse o zi... inevitabilul s-a ascuns.

Dimineața veni din nou, el era întreg...ritualul zilei începu din nou...după ce termină dușul, cafeau și uitatul la televizor plecă spre serviciu...își revenise...știa că a fost aproape să facă o prostie. Mergea liniștit pe stradă, pupilele îi erau normale, în colțul gurii se prevedea un soi de zâmbet... nu prea era atent pe unde mergea, așa că s-a ciocnit cu un puști...aceste mergea cu capul în pământ...era grăbit spre nicăieri...A mormăit ceva și a trecut mai departe. Puștiul avea 17 ani și se ducea spre liceu, avea pupilele dilatate.

A ajuns la școală...aici totul era ca în orice altă zi...puștii cu bani erau în curte dându-se în

spectacol cu noua mașină cumpărată de un tată "șmecher" pentru fiul său mult prea iubit. Alți puști erau la vc-uri...fumau...el niciodată nu fumase și nici nu avea de gând. Se duse în clasă și se îndreptă spre banca sa...trecu pe lângă ea...încercă să o ignore, dar nu putea, ea râdea împreună cu alte colege.

Profesorii intrau și ieșeau... el rămânea fixat în bancă...avea prea multe pe cap ca să mai poată face altceva...aștepta să plece acasă...pe pat îl aștepta un ghem de sfoară, iar pe ea n-o interesa asta.

Merge pe drumul ultim înapoi spre casă. Parcul de peste drum avea culoarea frunzelor toamna.

Se așeză în fotoliu, stătea în fața televizorului cu pupilele dilatate, așteptând un fior de curaj pentru a-și pune planul în acțiune. Știa ca în curând bețivul de taică'su va veni acasă...oricum putea să fie și el de față, probabil că nici nu ar observa...în curând va fi alături de mama sa, dacă viața ar exista și după moarte, dacă nu... va fi printre viermii devoratori de sinapse și neuroni. Ghemul aștepta pe pat, ei nu-i păsa... de doi ani nu-i păsa...poate că nici nu știa...el nici nu exista pentru ea, la fel cum nu exista nici pentru tatăl său, la fel cum nu exista nici pentru colegii săi, la fel cum nu exista nici pentru restul de șase miliarde fără unu' oameni. Ghemul aștepta...

Se înserase... taică'su nu venise încă, probabil era mort de beat în casa scării...trecuseră cinci ore de când stătea cu pupilele dilatate pe televizor. Era conștient că nu va reuși...dar încă spera.

Deschise ochii atât cât printre pleoape să pătrundă câte un fascicul de lumină... vedea în ceață televizorul și fereastra pe care intra lumină. Își auzea tatăl cum înjura prin altă cameră, probabil că acum venise. Era dimineață, dormise în fotoliu... scăpase, cel puțin pentru moment. Trebuia să se ducă la școală... se pregătea pentru asta...duș, cafea, uitat la televizor jumătate de oră și-apoi plecă. Pe taică'su îl prinsese somnul, obosise, probabil de la atât înjurat, sau de la băutura...

Școala era foarte aproape de casă, de obicei în cinci minute ajungea, însă azi nu se grăbea. Pășea încet, numărând fiecare picior înaintat... ochii cu pupilele dilatate îi erau fixați spre trotuar...mergea cu capul în pământ, nu se uita în stânga și-n dreapta...nimeni din jur nu-l observa, nu le păsa, la fel cum nici ei nu-i păsa...

Se uită la ceas, întârziase un sfert de oră, școala era în fața sa, mai trebuia să treacă strada. Coborî piciorul de pe trotuar pe asfalt, ochii îi erau ațintiți spre vârful picioarelor sale. Pe lângă el trecu ea, se grăbea, și ea întârziase... se uita înainte și se grăbea, nici nu-l văzuse. Ea aproape alerga... se grăbea... se uita fic înainte... nu vedea în stânga și-n dreapta...El se opri și își ridică privirea s-o vadă... din dreapta venea un bmv cu viteză, ea nu+l vedea, se uita înainte. Închise ochii, sperând că o va ocoli, auzi o lovitură puternică, își deschise ochii, ea era întinsă pe asfalt, avea ochii dilatați, privea în sus... nu mai respira, din capul ei curgea încet, fără grabă un fior de sânge...

El rămăsese fixat cu privirea înspre ea... se adunaseră oameni în jurul ei, țiganul din bmv fugise cu mașină cu tot... el stătea în loc și îi privea pupilele dilatate, aceleași pupile le va mai vedea peste doisprezece ani în ochii fetei care va sări în fața metroului. Ambulanța plecă... la fel și oamenii, el rămase fixat acolo... a stat așa aproape o jumătate de oră... auzi un soi de alarmă venind dinspre școală, era semnalul că ora se terminase, pauza începuse. Nu vroia să se ducă la școală, se întoarce... mergea repede... se grăbea.

Se opri în parc și se așeză pe o bancă... ochii nu mai aveau pupilele dilatate... nu știa de ce... sfoara din patul său nu-l mai aștepta. Copiii alergau prin parc fără griji, nu le păsa că ochii lui era fixați pe ei, la fel cum nici lui mai păsa că este un anonim pentru restul universului... astăzi avea să mâzgălească prima foaie cu universul său... universul său propriu, în care el este dumnezeu, în care el poate visa, în care el poate spera, în care el hotărăște cine moare și cine nu. Sătea pe bancă și își visa propriul univers, pe lângă el trecu un bătrân...Bătrânul pășea încet printre aleile parcului, așa făcea în fiecare zi. Nu se grăbea, nu avea unde... toate mișcărilor sale îi trădau așteptarea sfârșitului. Știa că este aproape, avea șaptezeci și ceva de ani... trăgea ușor din țigară și se gândea la vremurile în care se grăbea, în care nu aștepta sfârșitul. Pe urmă se gândea la ea... o întâlnise când avea 30 de ani... era o zi de primăvară, tocmai fuses angajat ca redactor la un ziar destul de important și era foarte fericit, fericire care depășea și tristețea vagă pe care o simțea la adresa morții tatălui său, produsă doar cu câteva zile înainte. Se plimba prin parc, prin același parc... când i-a văzut ochii atât de familiari, îi mai văzuse și la alte persoane înaintea ei, chiar dacă nu vroia să recunoască conștientului. Se căsătorise cu ea cu un an după... au avut doi copii, amândoi fiind acum prin țări în care noapte vine când el se trezește să plece în parc.

Se gândea la ea... n-o mai văzuse de trei luni, de când n-a mai văzut nici acei ochi... îi avea închiși... atunci și-a mai văzut și fii, veniseră special pentru a-și lua adio de la aceași ochi. Acum avea timp să se gândească la ce se gândea în tinerețe... până acum nu mai avusese timp, era prea ocupat să fie fericit... dar s-a dus... era timpul să revină la a fi el din nou... numai că nu putea... nu mai era ca-n tinerețe, atunci suporta singurătatea, acum îi era frică de ea... doar știa că după colț era sfârșitul... Acasă îl așteptau maldăre de hârtii...povești prin care a evadat din fericire, niciodată nu le-a publicat, le ținea pentru el.

Se așază pe o bancă... ochii i se încețoșară... nu mai vedea exteriorul... vedea interiorul... zbura prin viața sa... vedea julitura din genunchi când a căzut la cinci ani, mama îl ținea în brațe și-l liniștea, spunându-i că o să treacă durerea... dar ea a continuat; vedea sicriul în care mama lui dormea, avea zece ani... nu înțelegea de ce nu se ridică... îl vedea pe tatăl său cum venea beat acasă, îl bătea, obosea imediat și leșina pe podea; vedea ochii fetei care se uita spre cerul lipsit de nori, un fir de sânge se prelingea din ureche și se întâlnea cu cel din spatele capului; vedea profesorii, cursurile din facultate; vedea șantierul pe care lucra; vedea metroul venind înspre corpul firav al ei... vedea ziua nunții; vedea camera de maternitate plină de urlete dătătoare de viață ale copiilor săi; vedea aeroportul plin de călători, iar băieții lui făcând cu mâna... plecau; vedea ochii închiși, iar el nu era în stare să mai spună ceva... spera că se vor deschide; vedea colțul străzii... și-apoi... gol... nu mai respira... Fulgii de nea au început să cadă pe corpul său rece... în spitalul din cealaltă parte a parcului se auzea un țipăt ușor... cineva își trăgea prima gură de aer... primăvara era după colț.